

DAGENS NYHETER.

KULTUR | KOMMENTAR

En utskrift från Dagens Nyheter, 2026-07-19 14:15

Artikeln ursprungsadress: <https://www.dn.se/kultur/marcus-berggren-hassleholm-kanns-som-att-bli-kidnappad-i-en-johan-falk-film/>

Marcus Berggren: Hässleholm känns som att bli kidnappad i en Johan Falk-film

Uppdaterad 2026-06-08 Publicerad 2025-07-19

Marcus Berggren har tillbringat ett dygn i Hässleholm.

Foto: Marcus Berggren. Grafik: Jenny Alvéen.

Marcus Berggren fortsätter sin underbara resa som en omedicinerad Nils Holgersson genom Sverige. I Hässleholm serveras han motsatsen till mellanrätter, besöker en uråldrig boplat och förstår äntligen vitsen med Skåne.

Text och grafik

Marcus Berggren och Jenny Alvéen

Jag gillar tanken på Skåne. Att Sverige har en platt del längst ner där de talar som danskar i klartext, äter gåsblod och lyssnar på Kal P Dal i stället för Håkan Hellström. Ni har säkert varit i det välartade Lund, det mer ostädade Malmö eller på Österlen tillsammans med alla andra invandrare från Stockholm. Men när var ni i Hässleholm senast av annan anledning än att byta tåg vidare mot något mindre SSRI-prövande?

Återigen är jag ute på Sveriges vindlande vägar för att se var man kan genomföra en fin semester utan att fastna i "titta vad fint!"-bilköer. Den här gången har turen – eller oturen – kommit till Hässleholm.

Redan när jag korsar den skånska gränsen drabbas omgivningen av ett stilgrepp: Vegetationen blir klibbigare, övergivna fabriker vittrar i indirekt solljus, hundägarna har munkorg och hundarna rökhasta. Det här är den smutsiga södern. Det här är på riktigt. Luften lever och jag andas den.

Hässleholm. Foto: Marcus Berggren

Väl inne i Hässleholm försvinner jorden under jordens naglar, så att säga. Det är nystädat som när man ska ha

svärföräldrarna på besök, gamla fina byggnader, statyer och grönområden ler i mjugg mot mig och Stortorget som har 4,2 i betyg på Google är stort och stilla. Jag checkar in på familjeägda Hotel Göingehof och jag vill bo där av den ytliga anledningen att hotellskylten som lyser i neon på den gula fasaden är som en stillbild ur Assar, fast tvärtom. Jag startar härmed ett vrängt arkitektuppror som vill värna allt som byggts i all hast sedan 60-talet och framåt. Allt kan ju inte se ut som i "Ivanhoe", modernitetens fulsnygga nuna måste få flina också.

Dörren till hotellet är låst men det finns en lapp med ett nummer jag kan ringa och en kvinna "mitt i maten" svarar. Skånska språket är som deras senap: för grov. Men det är inga problem, hon bor lite utanför stan men ska komma på momangen och släppa in mig.

I väntan på Göingehofs Godot pratar jag med vanligt folk. Jag är ju reporter, och det fina med fågelsången är att alla förutom de ovanliga är rätt vanliga. Utanför ett närlivs träffar jag Ridavan från Kosovo som varit inne och bunkrat förnödenheter efter en lång dag ovanpå kommunens gräsklippare. När jag frågar honom vad det bästa med Hässleholm är tittar han på mig som jag frågat vilken som är hans favoritdel av Förintelsen.

"Ingenting. Det är jävla tråkigt. Men vad fan ska man göra?" säger han och leder iväg sin cykel in i solnedgången.

Till exempel äta frukostbuffén på Göingehof som är över all kritik. Bländad av riktiga mäns vrålbjärta varselvästar slår jag mig ner och knäcker skeden i en smärre alp av äggröra.

Madlén Sjögaardh driver kaffe-, te- och chokladbod Madrix. Hon utsågs till årets hässleholmare 2022. Foto: Marcus Berggren

Dagens andra frukost är dock dagens viktigaste mål och jag har ställt mitt hopp till Madrix som är en kaffe-, te- och chokladbod. Madlén Sjögaardh har drivit stället sedan 1997 och är så trevlig en människa kan vara utan att vara skyldig en peng. Jag får mig en balja droppkaffe ur en manick som torde vara behjälplig vid tillverkningen av metamfetamin. Det smakar inte kaffe. Det smakar kaffets själ. Som att allt kaffe jag druckit innan har varit en urvattnad återgivning av kaffe, som skuggfigurer i Platons grottlukelse. Till detta får jag en kanelbullekaka, som likt namnet antyder är en vågad blandas av bulle och ... håll i er nu: kaka.

Den smakar smör och kärlek och på tal om det slår jag mig ner med det gifta paret Kristina och Ulf Kjellander. De är från vilda vischan men är inne i stan och finfika i samband med att deras katt höftopereras.

”Det bästa med Hässleholm är att de behållit det gamla och gemytliga ... Här finns träd och skog och vi människor är ju från naturen och då måste den få finnas i stan också”, säger Ulf som precis som sin fru, och precis som jag, rockar jeansjacka på jeans i samma nyans Christer Pettersson-style.

Tre gånger jeans på Madrix. Foto: Marcus Berggren

På vägen ut snavar jag över en *bandoneon* som tillhör konstnärsparet Troels och Anne Kirk som sitter vid dörren och osar kulturellt kapital. Jag får lära mig den hårda vägen (rätt ner i golvet) att en bandoneon är ett slags tyskt dragspel som under 1900-talet blev väldigt populärt i Argentina. Man kan ju undra vilka tyskar det var som hade vägarna förbi Argentina just då, men jag viftar bort tanken som en mental flugsvärm.

Jag strapatserar vidare till stadsparken som ser ut som en golfbana som övergivits i all hast. Den är tom så när som på en ensam man som gör falungong eller vad det nu heter när man ser viktig ut med en

pinne

De frågar varför jag snavar runt i stan och jag berättar att jag åker runt som en omedicinerad Nils Holgersson i landet och letar efter någonting som jag hoppas, men inte vet, finns.

Jo, Troels nickar och säger att han mycket väl känner till "strapatsernas magi". Ett uttryck vackert nog för att hugga in i gravstenar. Jag strapatserar vidare till stadsparken som ser ut som en golfbana som övergivits i all hast. Den är tom så när som på en ensam man som gör falungong eller vad det nu heter när man ser viktigt ut med en pinne.

Karin på Tattoo Royal i Hässleholm. Foto: Marcus Berggren

Längst in i parken träffar jag en man som sitter och röker fram nya moln på himlen. Han är precis hemkommen efter sju år i Thailand och så skånsk att danskar inte hade förstått honom men han bjuder mig på en cigarett och vi sitter där och bara existerar. Jag, han och bänken. Han upplyser mig om att vi befinner oss i "alltings mitt". Jag tror först att han menar rent filosofiskt men då harklar han sig och säger: "Nej, för fan om du går ner till stora torget så är det därifrån EXAKT lika långt till Sveriges norra gräns som till Medelhavet."

Fan va fett, låt oss aldrig kolla upp det.

Fakta. Hässleholm

Invånare: 19 760 (tätorten).

Landskap: Skåne.

Känt för: Järnvägsknut, vilket symboliseras av ett grönt andreaskors i kommunvapnet.

Händer i sommar: Den 8-9 augusti arrangeras Hässleholms stadsfest.

Kommunikationer: Utöver järnvägen passerar riksväg 21 och 117 genom staden.

Kommunslogan: Hässleholm nästa.

När min mage börjar spinna som en tvåtaktskatt efter föda, springer jag in i stans enda gothare Karin. Hon är på väg till jobbet som tatuerare på Tattoo Royal mitt i den myllrande kaksmeten som är Hässleholms stadskärna. Vad är väl en lunch på slottet? Jag sätter en nål i lunchplanerna för att få en nål i magen. På tatueringsstudion ekar Johnny Cash bestämda baryton och en som heter Peggy ligger i en skinnbeklädd tandläkarstol och blir bläckmärkt med en koifisk av chefen Gino. Jag frågar Karin: "Vilken är den konstigaste tatueringen du har gjort?" Svaret rusar ut: "En Nocco-burk." Utmaning: antagen. Efter en snabb skiss tatuerar Karin med van hand in Hässleholms skyline på min mage.

"Det kommer se ut som Manhattan om du blir smällfet", säger Gino. Den dagen – den glädjen.

Nu har jag ont i magen av två anledningar: den blödande tatueringen och en vrålhung. Jag gas-galopperar mot Argentinas kök som drivits i 27 år av Argentina Roslund som pedagogiskt nog också kommer från Argentina. Enligt ryktet är portionerna större än Dramatensskådisarnas ego. Det sägs också att Argentina blir sur om man inte äter upp så när jag ser att schnitzeln – som vilar tungt på ett halvt potatisland, är stor

som en skateboard och toppas med lingonsylt, lök, morötter och en sås *to die of* – bestämmer jag mig för att ta take away.

Pommac i det gröna. Foto: Marcus Berggren

Stadskärnan är full av liv och väldigt värd en egen svängom men alla inbölingar i Hässleholm har pratat om naturen. Så jag åker till norr om Finjasjön, nära Mölleröds slott, bara två tryck på gasen utanför stan, och hittar fram till Sveriges första boplats. Ovanpå resterna av deras liv för 13–14 000 år sedan vilar i dag bara en gräspannkaka men hur mäktigt att avnjuta den största måltiden någonsin just här? Det är i alla fall den godaste maträtten för 44 personer jag smällt i mig i en sittning.

Skåne har genom historien kastats som en het potatis mellan Sverige och Danmark men jag tycker att vi bara ska fånga den för gott och hålla kvar den. Man kan inte bränna sig på mänsklig värme och med lite Skagenröra stulen från andra sidan sundet är het potatis utsökt.

Marcus Berggrens dygn i Hässleholm:

BOENDE

Hotell Göingehof

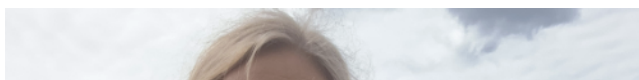
Det finns ett fint hotell i Hässleholm som heter Hotel Statt där man säkert kan få träffa kungen och äta upp en rå butler men ärligt: upplev Hotell Göingehof! Det är som att vara kidnappad i en Johan Falk-film. Personalen är jättetrevlig, rummen retro och frukostbuffén har en äggröra som ser ut som att någon sprättat upp magen på påskharen. Det kostar mindre än det smakar och då smakar det inte så jävla mycket.

MAT

Argentinas kök

Kö ut på gatan. Illegala mängder mat. Serverar motsatsen till mellanrätter. Ägarinnan är trevlig så det förslår och skulle man dö därinne står passande nog hennes syster och bygger smörgåstårter höjdek Babels torn till begravningen. Märkligt att dö va? Alla får smörgåstårter förutom den döde som får en sten. Megaplus för att de har läskeblasken Pommac i kylan, som smakar barnkalas och någon frukt som inte finns på riktigt. Tips: kolla inte miltalet på toaborsten.

UPPLEVELSE

Skivlagret

I Hässleholm finns en av de sista av en utdöende art: en klassisk skivaffär. Här kan du köpa Göingeflickornas B-sidor och så mycket Jodla med Siv-merch att du aldrig kommer behöva handla kläder igen. Ägarens favoritband är Kiss och han har haft affären i lika många år som jag har funnits. Ge inte Daniel Ek ett rötet korvöre till utan skaffa en sladdrig cd-spelare, åk till Hässleholm och börja bunkra Hoola Bandoola Band och

Läs mer:

[Marcus Berggren: Det är gratis att vara trevlig och Mjölby är fullt av snåljäpar](#)

[Marcus Berggren: Om Gud finns, så finns hen nog i Gislaved](#)

Har du upptäckt ett fel?

Kontakta DN

Text och grafik

Marcus Berggren och Jenny Alvéen

© Detta material är skyddat enligt lagen om upphovsrätt